

Wasa Teaterin Hundliv-monologi tuo parrasvaloihin yleensä syrjässä seisovan Evan (Carola Sarén). Lavalla nähdään myös Sarénin oma Donna-koira. KUVA: FRANK A. UNGER

Koiranelämä silittää sielua

Teatterisyksyn sympaattisin roolisuoritus on tässä. Donna-koira hurmaa Wasa Teaterin uutuusnäytelmässä, eikä hassummin suoriudu Carola Sarénkaan.

Teatteri

Hundliv. Rooleissa: Carola Sarén, Donna-koira. Alkuperäinen käsikirjoitus: Sara Kadefors. Sovitus ja ohjaus: Ann-Luise Bertell. Lavastus ja puvustus: Erik Salvesen. Ennako-ensi-ilta Wasa teaterin suurella näyttämöllä 13.11.

Pohjalaisen teatterisyksyn sympaattisin roolisuoritus on tässä: kun Donna-koira tassuttelee Wasa Teaterin lavalle, katsomo kohahuttaa kollektiivisesta ihastuksesta. Kääpiösnautseri Donna on lavalla koko tunnin mittaisen esityksen ajan. Ei koristeena, ei statistina, vaan roolissaan *Hundliv*-näytelmän Evan (Carola Sarén) koirana.

Hundliv perustuu ruotsalaisen näytelmäkirjailija Sara Kadeforsin käsikirjoitukseen ja siinä koiran rooli oli kirjoitettu robotikoiralle.

Wasa Teateriin *Hundlivin* ohjannut Ann-Luise Bertell ja Carola Sarén päättivät kuitenkin tuoda Sarénin oman lemmikin lavalle ja hyvä niin.

Perjantain ennako-ensi-illassa Donna veti osansa kuin ammattilainen ainakin, yllättäviä soololuita sinne tänne ei ollut. Ja vaikka Donna olisikin intoutunut tekemään jotain odottamatonta, tuskinpa ketään olisi haitannut.

Hundliv päästää ääneen Evan, keski-ikäisen naisen, joka yleensä ei suunvuoroa suulaammilta saa. Muilla tuntuu olevan aina etuajo-oikeus, kiinnostavampi elämä, mehukkaammat jutut. Nyt Evalla on syntymäpäivä ja hän on tul-

lut rakkaan koiransa kanssa satamaan kävelyille. Hän istahtaa penkille ja alkaa kehiä elämänsä tarinaa auki.

Eva kertoo työstään kokousemäntänä ja työkavereistaan, jotka puhuvat lakkaamatta lapsistaan tai seksistä. Saamme kuulla myös, kuinka Eva tapasi puolisonsa Andersin miehen, jonka kaikki liikenevä aika menee purjevenettä rakentaessa. Piirtyy kuva liitosta, jossa on oltu pitkään kaksin yksin.

Eva paljastaa myös, ettei ole koskaan oikeastaan halunnut lapsia, vaan hänen unelmana oli saada koira. Donna onkin hänen uskollisin ystävänsä, se, joka ymmärtää aina eikä tuomitse koskaan. Ja Eva puolestaan ymmärtää Donnaa ja koiria ylipäätään.

Koiranäyttelyitä Eva ei ymmärrä, eikä minkäänlaista patsastelua ja esittämistä. Oikeastaan Eva muistuttaa paljon Donnaa, sama aitous ohjaa hänen toimiaan.

Lavastus on rakennettu Vaasan Tiklaspuiston syksyisestä näkymästä. Taustavideon lisäksi ei tarvita paljon muuta kuin puinen penkki. Ratkaisu on tyylikäs ja toimiva.

Monologi on laji, jonka karismaattinen Carola Sarén hallitsee suvereenisti. Hän osaa pidellä katsojaa hyppysissään, rakentaa sil-lan viimeiselle penkkiriville saakka.

Sarénin aiemmista monologeista mieleen on jäänyt esimerkiksi neljän vuoden takainen *Oscar och den rosa tanten*.

Sarénin tarinointi Evana hy-

” Muilla tuntuu olevan aina etuajo-oikeus, kiinnostavampi elämä, mehukkaammat jutut. Nyt Evalla on syntymäpäivä ja hän on tullut rakkaan koiransa kanssa satamaan kävelyille. Hän istahtaa penkille ja alkaa kehiä elämänsä tarinaa auki.

myilyttää ja liikuttaa. Näin se on tähän syntymäpäivään asti mennyt, erään yksinäisen naisen elämä. Aika tavallinen, ja samalla ivan erityinen.

Monologia kuunnellessa mielessä alkaa huomaamatta soida Beatlesin *Eleanor Rigbyn* kertosaie. ”Look at all those lonely people...”, niin paljon yksinäisiä ihmisiä, mistä he kaikki tulevat.

Eva on heistä yksi, nyt hetken verran ja täysin oikeutetusti parrasvaloissa, meille tarinansa jakauen. Wasa Teaterin *Hundliv* koskettaa ja silittää sielua.

Anna-Leena Ekroos